

Victimele traficantilor de carne vie, intre statistici si viata reala

I.S., originara dintr-un sta din Ialomita, in virsta de 24 de ani, cu un nivel scazut de educatie, provenind dintr-o familie de la marginea societatii, corespunde in mare parte portretului-robot al victimei traficului de persoane.

Scapata din bordelul clandestin din Spania, ea a revenit in tara cu ajutorul OIM (Organizatia Internationala pentru Migratie), urmind sa participe la un program de reintegrare sociala. Femeia a preferat sa se intoarca in satul ialomitean unde traiesc parintii si cei doi copii ai sai.

Casa din chirpici in care traieste familia lui I.S. / foto G.S.

I.S. nu este decit una din miile de romance care au cazut victime traficului de carne vie.

Cazurile sunt numeroase si extrem de diverse.

Ce se intimpla insa cu aceste fete dupa ce se reintorc acasa? Unele dintre ele au deja probleme psihice sau medicale, traume si sechele, simt ca nu pot incepe o noua viata.

Nu vor sa se intoarca la familiile lor, de cele mai multe ori foarte sarace sau dezorganizate, mai ales ca in multe dintre cazuri fetele au fost vindute de propriile rude sau de prieteni apropiati.

Statul roman ar trebui sa le ajute sa se reintegreze social. La prima vedere, procedura pare foarte simpla.

Fetele sunt repatriate cu ajutorul filialelor IOM (International Organization for Migration) din tarile unde au fost traficate si tot atunci se alocă o suma de bani, de altfel destul de mica, destinata reinteragii lor sociale.

Apoi, victimele traficului sunt preluate de catre OIM Bucuresti si referite ONG-urilor specializate in programe de reintegrare.

Timp de sase luni ele vor primi asistenta medicala si consultanta psihologica, sociala, juridica.

Uneori, victimele pot locui ceva timp in "adaposturi" (sheltere), adica locuinte protejate dar, de cele mai multe ori, ele se intorc in judetele de provenienta si beneficiaza de consiliere externa, caci sheltere nu exista decit la Bucuresti si la Iasi.

Programele de reintegrare mai pot presupune si terapie de grup, art-terapie, precum si inscrierea la cursuri de calificare intr-o meserie pentru ca fetele sa-si poata gasi o slujba.

Multe dintre victime reusesc sa se angajeze, dar angajatorii nu stiu, de regula, mai nimic despre trecutul lor.

Din cauza ignorantei si a unei mentalitati rigide, aceste femei pot fi confundate usor cu prostituatele si discriminate.

Fara sa treaca dincolo de aparente, oamenii care nu stiu ce reprezinta cu adevarat traficul de carne vie si ca, practic, de o asemenea tragica experienta poate avea parte oricine (multe fete traficate erau virgine cand au fost vindute) acuza inconstienta lor de a pleca in strainatate, "de a se arunca in necunoscut", cu speranta de a duce o viata mai buna.

In cele mai multe cazuri, fetele au fost pacalite de falsi angajatori care le promiteau o slujba decenta "afara" cum ar cea de menajera, de baby-sitter, un job in domeniul turismului etc.

Principalul motiv pentru care sunt tentate sa plece este saracia din Romania. Dar factorii care le transforma in victime sunt mult mai numerosi.

Cat despre campaniile antitrafic din mass-media, acestea s-au dovedit aproape inutile, impactul lor fiind foarte mic mai ales in mediile de unde provin potentialele victime.

Frica de autoritati

Teoretic, programele de reintegrare sociale, locuintele protejate si ONG-urile care se ocupa de astfel de cazuri ar trebui sa le ajute pe victime sa depaseasca traumele si sa inceapa o noua viata.

Totusi, fetele nu pot fi obligate sa primeasca asistenta. Legislatia le permite acest lucru. Refuzul lor este datorat, de cele mai multe ori interventei familiilor.

O parte dintre fete sunt convinse de catre managerii de la OIM sa dea declaratii la politie despre ceea ce li s-a intimplat, inclusiv date despre traficanti, in primele zile de la repatrierea lor.

De obicei, fetelor le este teama de autoritati, poate si din cauza faptului ca, in anumite tari unde au fost fortate sa se prostiueze, politistii corupti erau mina in mina cu traficantii.

Le este frica si de un eventual proces in care vor trebui sa joace rolul partii vatamate si de multe ori nu fac diferenta intre victima si acuzat.

De aceea, este de preferat sa dea declaratii dupa o perioada de asistenta, pentru a putea depasi socul initial si a se simti pregatite pentru demersurile juridice.

Tot in aceasta perioada ar trebui sa primeasca si o consultanta juridica (teoretic gratuita si asigurata de autoritati prin lege, dar, de regula, oferita de catre managerii de caz, psihologi sau asistenti sociali, deoarece in Romania nu exista consilieri juridici pe trafic

de fiinte umane) in care sa li se explice riscurile pe care si le asuma, mai ales daca traficantii sint inca in libertate.

Daca persoanele care le-au vindut initial faceau parte din anturajul femeilor sau, mai rau, chiar din propria familie, teama lor se poate transforma in teroare.

Intoarcerea

La inceput managerul de caz nu stia ca I.S. in virsta de 24 de ani, proaspat repatriata din Spania, dupa trei ani de sclavie, fusese vinduta de propriul sau unchi.

In cele unsprezece zile in care femeia a stat in shelterul de la OIM, ea nu a dat nici o declaratie la politie.

Urma sa intre intr-un program de asistenta oferit de asociatia "Adpare" (Asociatia pentru Dezvoltarea Practicilor Alternative de Reintegrare si Educatie) si i se pregatise un plan de interventie, mai ales ca victima se intorsese din Spania cu un diagnostic de retard sever.

Retardul s-a dovedit a fi doar o consecinta a lipsei de educatie si a analfabetismului; femeia nici nu stia sa se semneze.

I.S. a fost de acord sa intre in programul de reintegrare sociala si mai apoi sa dea si declaratia la politie, cu o singura conditie: sa-si viziteze familia, mai ales pe cei doi copii ai sai, un baietel de cinci ani si o fetita pe care nici nu o cunostea prea bine, caci fusese vinduta doar la doua luni de la nastere.

"Dupa o saptamina urma sa se reintoarca in adapostul nostru din Bucuresti, mai ales ca nu i se facusera inca testele medicale; fata ar fi putut avea probleme, ceea ce s-a si dovedit mai tirziu cand mi-a marturisit ca, inainte de intoarcerea in tara, tocmai facuse un avort", povesteste G.S., managerul de caz.

In perioada in care I.S. a sta la Bucuresti, cei de la OIM au dat telefon la primaria din comuna de unde provenea fata pentru a se interesa daca familia sa ii poate oferi un suport si pentru a proba informatiile primite de la victima.

Au vorbit cu cineva care s-a recomandat drept asistent social, care le-a spus ca ambii copii ai femeii se afla la un centru de plasament la Slobozia si ca parintii ei sunt retardati si alcoolici.

Managerul de caz s-a decis sa o insoteasca in acel sat din judetul Ialomita.

"Era o situatie cu multe necunoscute, simteam ca fata se duce in neant! Imi si inchipuiam doi retardati alcoolici care o asteapta in prag. Daca situatia ar fi fost grava am fi adus-o pe fata inapoi la Bucuresti chiar in seara respectiva", mai spune G.S.

Teatru ieftin

Revederea fetei cu familia s-a dovedit a fi emotionanta. Mama chiar a lesinat de bucurie, reusind sa-i pacaleasca prin ceea ce s-a dovedit a fi, mai tirziu, un joc de teatru pentru cei de la fundatie.

Doar fetita se afla la un centru de plasament din Slobozia; baietelul si-a intimpinat mama in curtea casei, dar n-a recunoscut-o.

Managerul de caz a fost socat de saracia si de mizeria in care locuia familia respectiva.

De altfel, rudele lui I.S. erau considerate drept niste paria ai micii comunitati rurale, casa lor fiind izolata undeva, la marginea satului. G.S. i-a gasit pe cei doi parinti pe camp, cautand fier vechi.

"Familia S. locuieste intr-o casa extrem de modesta, confectionata din chirpici, la marginea localitatii. Desi permanent in aceasta casa locuiesc trei copii minori, conditiile de locuit se caracterizeaza prin insalubritate, lipsa dotarilor minime, lipsa grupului sanitar (isi fac nevoile pe camp, sau in cazul copiilor care se tem de intuneric, in timpul noptii, in casa).

In urma cu aproximativ trei ani, familia a avut o casa cu trei incaperi, dar unul dintre fratii lui I., minor, fiind nesupravegheat a dat foc casei in care se afla si una dintre surori. Casa a ars in totalitate, sora fiind salvata in ultimul moment de tatal care se intorcea de la munca de zilier", si-a notat ulterior G.S. in studiul de caz.

Dupa cum s-au inteles de la bun inceput, femeia urma sa ramina acasa o saptamina pentru a-si vedea si fetita, dupa care sa se intoarca in asistenta la shelterul din Bucuresti.

Cei de la "Adpare" au lasat in pragul casei din chirpici saci cu alimente si alte "ajutoare", inclusiv luminari, caci in casa nu exista lumina electrica, iar familia fura luminari de pe mormintele din cimitirul satului.

"Traficantii"

Dupa o saptamina, managerul de caz a revenit in sat, pentru a o aduce pe fata inapoi, in shelter.

"Mai intii am vazut-o pe maica-sa agitandu-se prin spatele casei, apoi au aparut doi politisti care ne-au cerut sa ne legitimam, dupa care ne-au perchezitionat masina. Nu intelegeam ce se intimpla. Politistii ne-au somat sa-i insotim la sectie", povesteste G.S.

Situatia s-a lamurit ceva mai tirziu: in decursul acelei saptamini, mama fetei venise la sectie si-i alarmase pe politisti: "Vin unii ca s-o ia pe fata si s-o vinda!".

A comunicat ziua si ora la care urmau sa soseasca cei de la Bucuresti. Astfel, membrii asociatiei erau priviti de catre autoritatile locale drept "traficantii".

Intreaga inscenare s-a dovedit a fi un gest disperat, dar destul de abil, al familiei care incerca sa musamalizeze vinzarea fetei, in urma cu trei ani, de catre unchi caci, daca I.S. nu se intoarcea la Bucuresti, nu mai avea cum sa depuna declaratie impotriva fratelui mamei sale.

G.S. a inceput sa banuiasca adevarul la sectia de politie din comuna, in momentul in care a ramas singura cateva minute cu victima.

Cand nu era in prezenta familiei, I.S. devenea o cu totul alta persoana, mai comunicativa si mai increzatoare. "Atunci, la sectie a incercat sa-mi zica cate ceva, dar n-am inteles prea bine!", mai spune managerul de caz.

Politistii s-au lamurit repede ca era vorba despre o neintelegere. Unul dintre ei a incercat chiar sa o convinga pe mama ca "domnii de la Bucuresti au venit s-o ajute pe fata, nu sa-i faca rau!".

Demersurile nu au avut nici un succes. Nimeni nu putea sa o oblige pe femeie sa-si paraseasca familia, iar I.S. era prea sperziata de eventuale consecinte, pentru a lua o asemenea hotarire.

Disparitia

La a treia vizita a managerului de caz, in familia din casa de chirpici era mare agitatiie. Mama tocmai bause soda caustica si ameninta in continuare ca se omoara, daca fata pleaca la Bucuresti.

G.S. nu a mai putut sa stea de vorba cu nimeni, desi venise cu intentia sa-i convinga pe parinti ca fata nu va da nici o declaratie la politie, ci ca are nevoie doar de asistenta.

"I.S. era imbracata cu aceleasi haine cu care plecase din shelterul de la OIM si avea noroi pana si in cap. Tocmai fusese sa culeaga urzici de pe camp pentru a le gati. Alimentele pe care le-am lasat noi, ultima oara, disparusera cu desavarsire", spune G.S.

In schimb, familia le cerea cu nerusinare bani celor de la asociatie, sub diverse pretexte.

"Le-am spus clar ca fata e in asistenta noastra, nu familia. Noi ne ocupam de o victima a traficului de carne vie, nu de un caz social!"

Totusi, G.S., depasindu-si atributiile a vrut sa stea de vorba atat cu asistentul social de la primarie, cat si cu doctorul din sat, dar nici unul n-a fost de gasit.

Urmatoarea vizita, a patra a fost si ultima in care G.S. a vazut-o pe femeie. Mai mult decat atat, pentru prima oara a gasit-o singura, parintii fiind plecati la Slobozia pentru a recupera fetita din centrul de plasament, caci o alocatie in plus le-ar fi putut suplimenta veniturile.

Atunci, I.S. i-a marturisit managerului de caz intreg adevarul: fusese vanduta de unchiul sau unor tigani din Calarasi, unul dintre tigani i-a facut pasaport si a insotit-o in Spania.

Totodata, G.S. a aflat si de avortul victimei, precum si de complicatiile acestuia: femeia avea hemoragii puternice.

G.S. si-a dat seama ca asistenta medicala devenise acum mai mult decat o urgenta. Cea mai mare dorinta a victimei era sa fie internata intr-un centru maternal alaturi de copiii sai.

In acel moment nu putea sa plece de acasa, caci i-ar fi lasat pe copii, baietelul sau si doua surori mai mici, singuri. G.S. a promis ca se va intoarce.

Pe 25 ianuarie 2004, managerul de caz a aflat cu stupeoare de la tatal fetei, ca aceasta "s-a maritat si locuieste intr-un alt sat al comunei impreuna cu sotul sau".

Tatal nu i-a mai lasat pe cei de la fundatie sa intre in casa. De la fereastra, baietelul lui I.S. ii privea plingind. Avea o mana taiata si umflata, probabil o infectie.

G.S. a plecat in cautarea femeii si cu greu l-a gasit pe "sotul" acesteia, caci tatal nu-i spusese numele, ci numai porecla.

Barbatul respectiv a negat totul: "Am vrut sa o iau pe fata aceea, dar in urma cu ceva ani... Ce, ea e femeie?! Stiu ca i se preling ochii dupa toti barbatii... Cine va trimis la mine? Tatal ei? Pai, el a fost cu cateva zile in urma pe la mine... stia ca nu e aici!".

A doua zi, managerul de caz a telefonat de la Bucuresti la primarie pentru a vorbi cu asistentul social.

I-a spus despre conditiile in care locuieste familia S., despre mana infectata a baietelului si i-a sugerat sa faca o sesizare catre Directia de Protectie a Copilului din judetul Ialomita pentru a se intreprinde o ancheta.

Raspunsul asistentului social a venit foarte prompt: "Faceti dumneavoastra o sesizare, pentru ca astia nu-si dau copiii!".

G.S. a incercat sa-i explice ca nu are autoritatea sa faca sesizarea. "I-am spus ca noi o avem in asistenta doar pe fata si n-a mai zis nimic; probabil ca se teme de familia respectiva, fiind mediu infractional!".

Totodata, G.S. l-a rugat pe asistentul social ca in cazul in care va da de urma fetei sa anunte asociatia de la Bucuresti. Desigur, n-a mai primit nici un telefon.

In momentul in care a telefonat din nou a vorbit cu o secretara de la primarie care a inceput sa faca glume pe seama "prostituatei aleia".

A dat cateva repere vagi: fata venise sa-si ridice un duplicat dupa certificatul de nastere, impreuna cu o alta femeie, mai in virsta, "probabil soacra sa".

Totodata, G.S. a mai aflat ca "noi nu avem nici un asistent social la primarie. Nu stiu cu cine ati vorbit pana acum; cred ca cineva de la noi s-a dat drept asistent social!".

La finalul discutiei, secretara i-a mai sugerat managerului de caz un alt sat unde ar putea sa o caute pe fata.

"Cateodata imi repropoz ca n-am facut tot ce mi-a stat in putinta pentru I., chiar daca imi depaseam atributiile. Mi-era imposibil. Noi avem in asistenta douazeci si trei de fete si fiecare are probleme, uneori foarte grave.

As vrea sa o gasesc pentru a ma asigura ca nu a fost revanduta", mai declara G.S.

Happy-end

Citeva zile mai tirziu, G.S., managerul de caz de la asociatia "Adpare", care nu si-a pierdut inca speranta de a o gasi teafara si nevatamata, pleca din nou in cautarea ei.

O insotesc "undercover": aceasta este intelegerea, caci o implicare directa a presei ar putea sa incurce si mai mult povestea, deja destul de incalcita.

G.S. pare singura preocupata cu adevarat de disparitia unei victime a traficului de carne vie care, chiar daca au trecut deja sase luni de la repatriere, inca mai are nevoie de asistenta.

Victima nu a depus nici o declaratie la politie, din cauza familiei care a constrins-o sa nu-si "toarne" propriul unchi, cel care a vindut-o.

Pistolarii din Ialomita

Satul din care provine I.S., femeia traficata in Spania si disparuta la putin timp dupa repatriere se afla la citeva zeci de kilometri de Bucuresti.

De data aceasta, G.S. e asteptata la postul de politie din comuna unde de obicei cand incerca sa dea telefon ca sa mai intrebe de soarta fetei, nu raspundea nimeni. Acum, insa, politistii locali s-au decis sa dea o mana de ajutor; in fond ei reprezinta autoritatea locala!

In fata postului, injghebat intr-o cosmelie scunda, lipsita de orice fel de prestanta (reperzi postul dupa steagul tricolor care flutura timid deasupra intrarii si dupa "gazeta de perete" din fata portii) asteapta doi oameni ai legii.

Unul dintre ei isi poarta cu nonsalanta pistolul, amintindu-ti de filmele western ale anilor '60. Celalalt mult mai tanar, blond cu ochii albastri are alura lui Michael Douglas in primile sale policier-uri sau seriale gen "Strazile din San Francisco".

Urca in masina noastra care demareaza pe ulitele prafuite ale satului aproape pustiu. Doar la cele cateva chioscuri care functioneaza si pe post de carciumi e ceva agitatie, in rest nici macar cainii nu latra. Cand ii vede pe betivii ce se clatina cu paharele in maini in fata dughenelor din tabla, politistul da din mana a lehamite.

"Mi-au trebuit doi ani sa ma obisnuiesc cu ei", spune.

"Acuma stiu cum sa-i iau pe fiecare in parte... Nu pot sa le dau amenzi, ca n-au din ce sa le plateasca".

Mai aflam ca am nimerit in ceea ce el numeste "mediu infractional". "Poa' sa vina la Bucuresti si cel mai cuminte barbat din sat, ca daca aude de unde e, nu-l angajeaza nimeni!"

Privesc satul ars de soarele Baraganului. Nu-mi inspira acel pitoresc rural pe care il cauti cand ajungi "la tara". Cand ajungem in fata casei din chirpici a familiei S. simt ca am intrat intr-o alta dimensiune, fata de care "lumea a treia" e un mof. "Nu cred ca o sa gasiti pe fata aia!", mai spune domnul politist, brusc ingandurat.

Râia

Casa e intr-adevar o cocioaba. In fata intrarii zac mototolite cateva paturi jechoase, probabil cele de la "ajutoare", aduse de managerul de caz, in urma cu ceva timp. Dincolo de usa deschisa, vad in semiintuneric tot niste boarfe si pamantul de pe jos, caci nu exista podele.

In spatele unui soi de gard, din pari infipti strimb si legati cu sarma intre ei, se intinde campul cenusiu, la fel de prafos ca si ulitele satului.

Doua note discordante: o pisica jegarita, dar de rasa birmaneza care cine stie cum a nimerit aici si o pereche de pantofiori de copil roz, "straini", tot un cadou al managerului de caz.

Din casa iese mama. De precizat ca familia S. nu este de etnie rroma; sunt romani get-beget. "Doamna" asa cum i se adreseaza inutil de politico managerul de caz, e in picioarele goale, are unghiile cat niste copite, burta la gura si se scarpina incontinuu.

"Fata nu e aici; a fost cateva zile la baiat sa-l vada si a plecat. Daca veneati atunci, o gaseati!", ne spune ea. N-o credem. Intrebam unde e copilul victimei. E pe izlaz, se joaca. Ca orice copil fericit!

Apare si tatal din penumbra interiorului cocioabei. E ora zece dimineata si "domnul" S. se clatina, duhnind a alcool si a grajd. Mirosul e aproape insuportabil, asa ca facem cativa pasi inapoi. "Unde e fata?". "Un' sa fie? E la sotu' ei din satul X.". "Pai, ne-ati mai trimis odata acolo si omul ne-a zis ca nu e la el", insista G.S., managerul de caz.

Barbatul incepe si el sa se scarpine in cap, nedumerit; râia si paduchii le-au creat celor doi gesturi ce le pot exprima gandurile si trairile. Se scarpina doar in anumite momente ce puncteaza dialogul nostru. G.S. ii spune tatalui ca a adus bagajul cu care fata lui venise din Spania si care ramasese in shelterul OIM.

"Lasati-l la mine ca i-l dau eu cand o veni!", spune barbatul si se scarpina cu inversunare pentru a fi cit mai convingator. In ochii lui luceste o speranta. Hainele fetei pot insemna cativa litri buni de rachiu.

"Eu beau pen'ca muncesc", ne spune. "Cand muncesti, daca nu bei si nu mananci nu faci nimica". Politistul stie ca dimineata cand se trezeste, lui nea I. ii tremura mainile atat de tare, incat nu e in stare sa sparga un lemn. Tatal se decide brusc sa vina cu noi in satul X "sa-si vada fata".

Sotia ii aduce "pantofii cei buni, de oras", iar el insista sa-si ia si haina. Femeia nu e de acord "ca o strica". Cei doi incep sa se paruiasca, iar noi asteptam ca scandalul domestic sa inceteze.

"Malboro country"

Satul X nu e departe, la doar cativa kilometri. Tatal se urca in masina si incepe sa ne indice drumul. La cativa pasi de casa, il vedem si pe baietelul victimei, in varsta de cinci ani. Sta pe marginea unui sant, nu pare sa se joace. E incredibil de murdar si de trist.

"Ar trebui sa faceti ceva pentru copilul asta! De ce nu-l spalati? Nu mai beti rachiu si cumparati macar un sapun...". "Ce sa-l spalam, ca el se baga prin toate noroaiile, pastele ma-sii de copil!".

Drumul pana in satul respectiv e plin de hartoape, fapt care il deranjeaza pe nea I. mai tare decat starea deplorabila a nepotului sau. "Ce-au stricat drumu' asta! Ce bun era el inainte!", mormoaie el, scarpinindu-se usurel la un cot.

Ajungem in sat si oprim in fata casei "sotului". Arata oricum mai bine decat cocioaba din chirpici. Cand coboram din masina se face dintr-odata noapte in plina zi. Nu poti fi sigur ca toti locuitorii satului sant rromi, caci culoarea tenului lor este incerta: un brun, cu tente pamantii si cu nuante rosiiatice (o culoare provocata probabil de rachiu).

Nu seamana cu pielile rosii din Vestul salbatic, nici cu taranii romani descrisi in romanele obligatorii din programa scolara, nu seamana cu nimic cunoscut, usor de identificat. Probabil ca reprezinta prototipuri pentru locuitorii satelor de campie dintr-un est oarecare.

Cand il vad pe politist il saluta cu "Sa traiti, domn' sef!".

Ne intampina o baba, "soacra". "Sotu" nu-i acasa, munceste cu ziuca impreuna cu femeia lui, doua case mai incolo. Managerul de caz rasufla usurata: spera ca, in sfirsit, a gasit-o pe victima!

Trimitem un pustan, la inaintare. "Fata nu vrea sa vina!", ne comunica el scurt. Intre timp, musteriile carciumei de visavi isi abandoneaza paharele de pe mese, presimtind un scandal de proportii, probabil unul dintre putinele evenimente mondene ale satului.

Mergem la casa cu pricina. O alta baba ne da afara din curte. In sfarsit, apare "sotu", negru, fara dinti in gura, dar voinic. "De ce ne-ati spus ultima data ca I. nu e la dumneavoastra?". Barbatul ridica din umeri: "Pai nici nu era... Ce stiu eu pe unde era atunci?".

Femeia e sfioasa, vine si ea, intr-un tirziu. E blonda, frumusea, are niste ochi de un albastru translucid. Incepe ca din senin sa se certe cu barbatul ei. Se inghiontesc, dar intelegem ca e o gluma. I.S. e bine, sanatoasa, munceste, n-a fost la doctor, dar nu mai are probleme de la avortul pe care l-a facut in Spania.

Managerul de caz intelege ca nu mai e cazul sa insiste ca sa o convinga sa vina la Bucuresti. Locul ei este, de acum, linga barbatul sau. Marea sa dorinta: sa-si aduca si baietelul ca sa stea cu ei. Pe fetita de trei ani din centrul de plasament de la Slobozia n-a mai vazut-o.

Managerul de caz vrea sa-i dea bagajul sau din Spania, un geamantan mare, rosu. In jurul sau se aduna tot satul, holbindu-se "ca la masini straine". O privesc pe I. cu o oarecare invidie.

Trebuie sa existe, insa, si o samanta de scandal. Fratele "sotului", un tip tatuat pe brate, intra si el in discutie, ca sa-si dea cu parerea despre nici noi nu intelegem prea bine ce. Fratele il repede si e rost de cafeala; noroc ca politistul cu alura de Michael Douglas, cel de dinainte de "Basic Instinct" este cu noi!

Locuitorii satului X fumeaza "Marlboro". Incepe sa-mi para rau ca nu s-a filmat aici reclama. Discut cu managerul de caz despre apropiata integrare a Romaniei in U.E. Incep sa rad; discutia mi se pare grotesca.

(Re)integrare

Pe drumul de intoarcere, tatal fetei isi exprima tristetea ca bagajul fetei sale nu a ramas la el acasa. "O sa ia tot cotoroanta aia si o sa vina! Daca mai veniti cu ceva, aduceti la mine!".

Aceasta este replica leit-motiv al drumului de intoarcere. Politistul, obisnuit deja cu "mediul infraccional" pare detasat. E de loc din Fetesti, iar in comuna X sta la o amarata

de gazda. “Cei cu case mai de soi fac parte din mafie si nu le convine deloc sa aiba drept chiras cu politai!”, ne explica el.

Managerul de caz e fericita ca a gasit fata; eu ramin cu senzatia unui happy-end cu gust amar. Inteleg si mai bine fenomenul traficului si statisticile: cele mai multe fete traficate vin din Romania si Republica Moldova.

Inteleg ca preventia e inutila, iar programele de reintegrare sociale care, e adevarat, in cele mai multe cazuri dau rezultate, devin uneori mult prea “occidentale”, mai ales pentru comuna X, a anului 2004. Pe cine sa reintegrezi social?

Cine trebuie sa lupte impotriva traficului de persoane?

Anchete.ro, Adina Popescu